

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН

ВТОРА ПОРЦИЯ

Част 4 от „Хевиланд Тъф“

Превод от английски: Росен Рашков, 1996

chitanka.info

Това беше повече навик, отколкото хоби и определено не изискваше обмисляне, умисъл и преднамереност, но въпреки всичко, той несъмнено бе придобит. Хевиланд Тъф колекционираше космически кораби.

Може би е по-точно да се каже, че трупаше космически кораби. А той определено имаше място, за да си позволи това. Когато Тъф стъпи на „Ноев ковчег“ за първи път, откри там пет черни совалкови кораба с извити, триъгълни крила. До тях с пробит корпус и силно издута вътрешност стоеше корабът на риански търговец. По-нататък бяха извънземните летателни средства — тежковъоръжен хруунски изстребител и два други странни кораба, чиито истории и производители оставаха до ден днешен енигма. Към този пъстроцветен флот Тъф добави и своя повреден търговски кораб „Рог на изобилието от отлични стоки на ниски цени“. Това беше и началото. По време на неговите пътувания, корабите се струпваха по площадката за кацане на Тъф, както прахът се събира под компютърните клавиатури или хартиите се трупат върху бюрата на бюрократите. На Свободен рай куриерският кораб на един парламентъор бил толкова засегнат от вражеския огън, че Тъф с удоволствие осигурил на човека щастливо завръщане със своята совалка „Мантукора“. Разбира се, преди това сключил договор. Така се сдобил и с куриерски кораб. На Гонеш свещениците, които боготворели слоновете, всъщност никога не били виждали жив слон. Тъф им клонирал няколко породи и за разнообразие добавил двойка мастодонти, вълнест мамут и зелен тригиански ревящ бивнозъб. Гонешите, който не желаели да търгуват с останалото човечество, вместо пари му дали цял флот от разнебитени кораби, с които техните предци-колонизатори стъпили на планетата. Тъф успял да продаде два от корабите на музеите, а другите ги дал за старо желязо. Все пак, за да задоволи прищявката си, той оставил един и за себе си.

На Каралъв победил в състезание по надпиване Лорда на угасналата златна гордост и спечелил луксозен лъвокораб. Все пак победеният успял подло да свали от кораба солидния златен пръстен, преди да му го предаде.

Изобретателите от Мхюр, които били невероятно горди със своето занаятчийство, останали извънредно доволни, когато Тъф им осигурил умни дракончета, за да ги спаси от досадните крилати

плъхове. Те му подарили желязно-сребърна драконова совалка с огромни прилепови крила.

Рицарите на свети Кристофър, чиято курортна планета загубила част от чара си, поради опустошителните атаки на летящи гущери, които те наричали дракони (от една страна за по-голям ефект, от друга — поради липса на въображение), останали също толкова доволни, когато Тъф им осигурил дребни безобидни маймуноподобни, които най-много обичали да похапват драконови яйца. Така че и рицарите му подарили кораб. Той приличаше на яйце — яйце от камък и дърво. Вътре в белтъка имаше седалки с големи възглавници от промазана драконова кожа, стотици месингови ръчки и зацапана стъклена мозайка, там където трябваше да бъде мониторът. По дървените стени имаше ръчно изработени дърворезби, изобразяващи велики сцени от рицарството. Корабът, естествено, не летеше, мониторът не изобразяваше нищо, месинговите ръчки не действаха, а животоподдържащата система не поддържаше живота. Тъф въпреки всичко го прие.

Така кораб след кораб, площадката за кацане на „Ноев ковчег“ заприлича на междузвезден склад за отпадъци. И когато Тъф реши да се върне на С'ютлам, имаше на разположение голямо разнообразие от кораби.

Дълго преди това бе стигнал до извода, че връщането с „Ноев ковчег“ ще е неразумно решение. Все пак, когато напусна С'ютламската система, цялата Планетарна защитна флотилия се бе включила в упорито преследване, с цел конфискуването на кораба. С'ютламците бяха високо развити и технологично просветени хора, които без съмнение през последните пет години бяха направили корабите си още по-бързи и по-смъртоносни. Следователно беше абсолютно наложително да се направи разузнавателен набег. За щастие, Хевиланд Тъф се смяташе за майстор по дегизирането.

Тъф изведе „Ноев ковчег“ от скорост в празното, мрачно междузвездно пространство на една светлинна година от С'юзвездата. После слезе на ракетната площадка, за да огледа космическия си флот. След кратко колебание, се спря на лъвокораба. Той беше голям, маневрен, светлинните двигатели и животоподдържащата му система бяха в изправност, а и Каралъв беше прекалено отдалечен от С'ютлам и търговски връзки между двете планети едва ли съществуваха.

Следователно евентуалните недостатъци в неговата измама се очакваше да останат незабелязани. Хевиланд Тъф пребоядиса млечнобялата си кожа в тъмнобронзов цвят. Покри голямото си плешиво теме с перука, която му осигури златисторижа брада и буйна, рошава коса. Залепи си фалшиви вежди, облече пълничкото си тяло в ярко оцветени кожи (синтетични), накичи се със златни ланци (полупозлата) и съвсем заприлича на благородник от Каралъв. Повечето от неговите котки останаха в безопасност на „Ноев ковчег“ и само черното телепатично котенце Дакс тръгна да пътува с него, скрито в дълбоките му джобове. Той даде на новия си кораб хубаво и подходящо име, напълни склада със замразени пакети варени гъби, сложи две бъчонки гъст, тъмен светикристофърски малц, програмира компютъра с няколко от любимите си игри и потегли.

Когато излезе от светлинна скорост и навлезе в близост до големите орбитални докове на С'ютлам, Тъф веднага беше поздравен. На екрана пред него — оформен като огромно око (друго интересно хрумване на каралъвците) — се появи лицето на дребен, сух мъж с уморени очи.

— Тук е контрол на Паякодом, Порт С'ютлам. Хванахме те, мухо, моля идентификация.

Хевиланд Тъф се протегна и включи комуникатора си.

— Тук „Свиреп равнинен текнефесен кон“ — обяви той с равнодушен, спокоен глас. — Бих искал да получа разрешение за скачване.

— Брей, каква изненада — каза контрольорът с уморен сарказъм. — Док трийсет и четири. Край. — Лицето му веднага беше заменено със схема на указаното място за кацане и местоположението му спрямо цялата станция. След това връзката прекъсна.

Екип от митничари се качи на борда веднага, щом корабът застана на док. Една жена бързо прегледа празните товарни отделения. След това се зае да проверява странния кораб, за да се увери, че той няма да експлодира и да повреди паяжината и че на него няма паразити. Нейна колежка задаваше въпроси относно родната му планета, целта и времетраенето на престоя му и записваше измислените му отговори на ръчния си компютър. Те почти свършваха с цялата процедура, когато Дакс сънливо надникна от дълбокия джоб на Тъф.

— Какво по... — извика изненадано митничарката. Тя се отдръпна толкова рязко, че едва не изтърва компютъра си.

Котенцето — е, вече можеше да се нарече и котарак, но все пак бе най-малкият домашен любимец на Тъф — имаше копринена козина, черна като дълбините на космоса, ярки златисти очи и любопитен, но мързелив характер. Тъф го извади, разположи го на едната си ръка и го погали с другата.

— Това е Дакс — обяви той. С'ютламците имаха смущаващия навик да определят всички животни като паразити и Тъф беше нетърпелив да предотврати някоя прибързана реакция от страна на митничарите. — Той е домашен любимец, госпожо. Напълно безопасен.

— Знам какво е — срязва го жената. — Дръж го настрана от мен! Ако скочи към гърлото ми, здравата загазваш, мухо!

— Наистина — каза Хевиланд Тъф. — Ще направя всичко възможно, за да контролирам неговата свирепост.

Митничарката постепенно се успокои.

— Виждам, че това е само малко котенце, нали? Как ги наричаха, писани ли?

— Знанията ви по зоология са изключителни, госпожо — отговори Тъф.

— Не знам и завъртулка от зоологията — призна митничарката и седна отново на стола си. — Но затова пък всяка вечер гледам видшоутата.

— Няма спор, имали сте шанса да гледате някоя документална поредица — предположи Тъф.

— Пфу, те са ужасно досадни — поклати глава жената. — Откъде пък ти хрумна това, мухо. Аз си падам по романтични и приключенски видфилми.

— Разбирам — каза Хевиланд Тъф. — В такъв случай вероятно някоя от тези драми е включвала и котка.

Жената кимна и точно тогава към тях се приближи и колежката й.

— Всичко е чисто — заяви тя. После забеляза Дакс и се усмихна. — А, котешки паразит! — възкликна щастливо митничарката. — Не е ли сладък, а?

— Не ставай глупава — предупреди я първата инспекторка. — Те са меки и се гушкат, но могат, докато мигнеш, да ти извадят дробовете.

— Той ми изглежда прекалено малък, за да го направи — отбеляза втората жена.

— Ха! Спомняш ли си онази в „Тъф и Мюн“?

— „Тъф и Мюн“? — повтори безизразно Тъф.

Втората митничарка се настани до колежката си.

— Да, има такъв филм, „Пирата и Портмастъра“.

— Той е безмилостен лорд на живота и смъртта и управлява кораб, голям като слънцето. Тя е кралицата-паяк, разкъсвана между любовта и лоялността към своя народ. Двамата променят цялата планета — допълни първата митничарка.

— Можеш да наемеш видфилма в Паякодом, ако си падаш по подобни истории. Там също има котка.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф и премигна. Дакс започна да мърка.

Тридесет и четвърти док се намираще на края на едно петкилометрово външно разклонение на паяжината и Тъф взе пневматичния тръбо-влак до центъра на станцията. Той беше блъскан и бутан от всички страни. В превозното средство седалки нямаше и Тъф бе принуден да стои прав. В ребрата си усещаше лакътя на един от пътниците, студената пластмасова маска на някакъв кибертехнолог беше на милиметри от лицето му, а слузестата раковина на извънземното зад него търкаше гърба му всеки път, щом влакът намалеше скоростта си. Когато най-сетне дебаркираха, влакът сякаш реши да повърне хората, които не беше успял да храносмели. Терминалът представляваше гъмжащ хаос, заглушителен шум и объркване, засилвано още повече от преминаващите, бързаци за някъде хора. Ниска млада жена, с черти остри като бръснач, сложи неприятните си ръце на рамената на Тъф и му предложи да посети секс салон. Той едва се бе освободил от нея, когато срещу него застана репортер от новинарските хранилки. Въръжен беше с камера като трето око и подкупваща усмивка. Той му съобщи, че прави материал за по-интересните мухи и пожела да получи интервю.

Тъф го заобиколи, стигна до бараката на един амбулантен търговец, купи си лично защитно поле и закачи устройството на колана си. Това определено помогна. Още щом забележеха щита, с'ютламците предвидливо обръщаха погледите си и Тъф напредваше, почти без да бъде обезпокояван.

Първата му спирка беше видплекса. Той си запази самостоятелна стая, поръча гумена бутилка с рядка с'ютламска бира и нае копие на „Тъф и Мюн“.

Втората му спирка беше офиса на Портмастъра. Тъф се приближи до мъжа в приемната и каза:

— Господине, запитване, ако позволите. Толи Мюн все още ли изпълнява длъжността Портмастър на С'ютлам?

Мъжът го огледа отгоре-додолу, а после отдолу-догоре.

— Мухи! — поклати глава той и въздъхна. — Разбира се. А кой друг?

— Кой друг, наистина, господине — повтори Тъф. — Изключително важно е да се срещна незабавно с нея.

— Точно сега ли се наложи? — саркастично попита мъжът зад бюрото. — Ти и още хиляда. Име?

— Наричам се Уимоует, пътник от Каралъв, собственик на „Свиреп равнинен текнефесен кон“.

Секретарят направи гримаса, но вкара данните в компютъра. После се отпусна отново на плаващия си стол, за да изчака резултата. След няколко секунди поклати глава.

— Съжалявам, Уимоует. Мама е заета, а и нейният компютър не е чувал за теб, кораба и планетата ти. Може да се срещнеш с нея най-рано след седмица, но първо ще трябва да кажеш по каква работа я търсиш.

— Това е незадоволително. Работата ми е от лично естество и затова бих желал незабавно да се срещна с Портмастър Мюн.

Мъжът зад бюрото сви рамене.

— Дефекалирай или се евакуирай, мухо! Това е положението.

Хевиланд Тъф за момент се поколеба. После хвана перчема на буйната си коса и го дръпна надолу. Перуката издаде чудесен звук, когато се отлепи от лицето му.

— Наблюдавайте! — призова той. — Аз съвсем не съм Уимоует. Аз съм Хевиланд Тъф, но съм дегизиран. — Тъф пусна косата и

брадата си на компютърното табло.

— Хевиланд Тъф?

— Правилно.

Мъжът се засмя.

— Гледал съм видшоуто, мухо. Ако ти си Хевиланд Тъф, аз съм Стефан Кобалт Нортстар.

— Стефан Кобалт Нортстар е мъртъв повече от хилядолетие, господине. Въпреки това, аз съм Хевиланд Тъф.

— Не ми приличаш на него — отбеляза секретарят.

— Пътувам инкогнито, предрешен като каралъвски благородник.

— О, да. Забравих.

— Изглежда паметта ви е слаба. Бихте ли съобщили на Портмастър Мюн, че Хевиланд Тъф се е върнал на С'ютлам и иска незабавно да говори с нея.

— Не — безцеремонно отсече мъжът. — Но бъди сигурен, че ще го кажа на приятелите си, довечера на оргията.

— Искам да й платя сумата от шестнайсет милиона и петстотин хиляди стандарта — каза Тъф.

— Шестнайсет милиона и петстотин хиляди стандарта?! — възкликна впечатлен секретарят. — Това са ужасно много пари!

— Имате изключително силни възприятия за очевидното, господине — отбеляза Тъф. — Открих, че екологичното инженерство може да бъде много доходоносна професия.

— Радвам се за теб — кимна мъжът и се облегна напред. — Е, Тъф, Уимоует или който и да си. Всичко това ми беше много смешно, но сега ме чака работа. Ако не си прибереш косата и не изчезнеш от погледа ми в следващите секунди, ще извикам охраната. — Секретарят щеше да продължи да развива тази тема, когато таблото му иззвъня и той вдигна най-близката слушалка.

— Да? — каза мъжът и леко се намръщи. — О, да. Разбира се, Мама. Ами, много висок, около два метра и половина, има корем, който е почти отворотелен... Х-м. Не, много дълга коса, но преди малко я свали и я хвърли на компютъра ми. Не... Каза, че пътува инкогнито. Да, спомена също, че има да ви дава милиони стандарти.

— Шестнайсет милиона и петстотин хиляди стандарта — уточни Тъф.

— Разбира се. Веднага, Мама. — Секретарят погледна с учудване към Тъф. — Тя иска да те види. — Той посочи с пръст. — През тази врата. И внимавай, офиса ѝ е с нула „g“.

— Известна ми е антипатията на Портмастър Мюн към гравитацията — заяви Хевиланд Тъф. Той прибра захвърлената си перука и с достойнство се насочи към указаната врата. Тя се отвори, щом я приближи.

Толи Мюн го очакваше в офиса си, носейки се във въздуха по средата му. Краката и бяха кръстосани, дългата ѝ, желязно-сребърна коса лениво се отдръпваше от издълженото ѝ, открито и приятно лице, като струи дим.

— Значи се върна — заговори тя, когато Тъф се появи на вратата.

Хевиланд Тъф не се чувстваше удобно при безтегловност. Той се придвижи неуверено до стола за гости, прикачен грижливо към пода или това, което трябваше да е под, и се пристегна с коланите. После внимателно опря ръце върху голямата извивка на корема си. Перуката му, изоставена, остана свободно да се носи по въздушните течения.

— Вашият секретар отказа да предаде съобщенията ми — каза Тъф. — Как успяхте да разберете, че това съм аз?

Толи Мюн се ухили.

— Кой друг би нарекъл кораба си „Свиреп равнинен текнефесен кон“? А и днес или след няколко дни стават точно пет години, откакто си замина. Имах усещането, че ти си от точните хора, Тъф.

— Разбирам — кимна Хевиланд Тъф. С преднамерено достойнство, той бръкна във вътрешността на синтетичните си кожи, разчупи херметичния шев на джоба си и извади винилов портфейл с малки отвори, пълни с кристални микрочипове.

— Заповядайте, госпожо. С голямо удоволствие ви предавам сумата от шестнайсет милиона и петстотин хиляди стандарта. Половината от моя дълг към Порт С'ютлам за реставрация, модернизация и ремонт на „Ноев ковчег“. Ще откриете влоговете защитени в подходящи финансови трезори на Озирис, Шанделор, Стар Посейдон, Птола, Лис и Нова Будапеща. С тези чипове ще получите достъп до сметките.

— Благодаря — усмихна се Толи Мюн. Тя взе портфейла, разгърна го, погледна за кратко съдържанието му и го остави да последва перуката. — Някак си предусещах, че ще събереш стандартите, Тъф.

— Вашата вяра в моята бизнес находчивост ми вдъхва особена увереност — отговори Хевиланд Тъф. — Сега, относно това видшоу.

— „Тъф и Мюн“? Успял си да го гледаш?!

— Наистина — каза Тъф.

— По дяволите! — възкликна Толи Мюн и се ухили накриво. — Е, какво мислиш, Тъф?

— Принуден съм да призная, че определено събуди в мен извратени очарование и интерес, по напълно понятни причини. Не отричам, че идеята за подобна драма е изключително привлекателна за моята суета, но в самото ѝ изпълнение има много, което да се желае.

Толи Мюн се засмя.

— Какво те тревожи най-вече?

Тъф вдигна нагоре дългия си, бял пръст.

— С една дума, неточността.

Тя кимна.

— Да, във видшоуто Тъф прави само половината неща, които ти правиш. Бих казала също, че лицето му е много по-подвижно, а речта му не е толкова неестествена. Има мускулатура на паяк и координация на акробат, но актьорът си обръсна главата, за да бъде по-автентичен.

— Той има мустаци — допълни Хевиланд Тъф. — Аз нямам.

— Режисьорът е сметнал, че така видът ти е по-мошенически. Но това е нищо, погледни само какво са направили с мен. Нямам нищо против, че са махнали петдесет години от възрастта ми. Нямам нищо против, че са разкрасили лицето ми и приличам на Вандийнската принцеса на мечтите. Но тези дяволски проклети гърди!

— Без съмнение са искали да подчертаят със сигурност еволюцията ви като млекопитаещо — каза Тъф. — Всичко това може да се определи като минимални корекции, в интерес на по-естетическото развлечение. Ала остро бих възразил срещу безотговорното и свободно тълкуване на моите мнения и философия. Този проблем е далеч по-сериозен. Ако искаме да бъдем по-точни, отхвърлям моята финална реч, в която споделям, че геният на развиващото се човечество може и винаги ще решава всички

проблеми. Също така, че екоинженерството е освободило с'ютламците и те могат без страх и ограничения да се размножават, да се издигат духом и да се приближават до съвършенствата на Бог. Това изказване е пълна противоположност на моите възгледи, които споделих с вас преди време, Портмастър Мюн. Ако си припомните нашите разговори, тогава аз ви казах, че решението на вашия хранителен проблем, било то екологично или технологично, има ефекта само на временна мярка, ако вашите хора продължават неконтролируемо да се размножават.

— Но ти беше герой, Тъф. Не можеха да те изкарат анти-живот.

— В сюжета се мъдрят и други трагични грешки. Онези, които са имали нещастieto да видят тази фантастика, са получили много изопачена представа за събитията отпреди пет години. Бъркотия е съвсем безвредна, макар и буйна котка, чиито предшественици са били опитомени още в самата зора на човешката история. Доколкото си спомням, вие решихте да я вземете като заложник, приписвайки ѝ незаслужени престъпления, с цел единствено да ме накарате да ви продам „Ноев ковчег“. Вечерта, когато бяхме оградени от вашите лакеи, Бъркотия и аз доброволно се предадохме. В нито един момент не е разкъсвала човек от охраната с ноктите си, а в нашата драма тя прави това с шестима.

— Но веднъж ме одраска по ръката — напомни Толи Мюн. — Нещо друго?

— Не бих казал, че от все сърце одобрявам политиката и курса на поведение, водени от Жосен Раел и Висшия съвет на С'ютлам — продължи Тъф. — Неоспорима истина е, че конкретно Жосен Раел се държа неетично и безскрупулно. Въпреки това, в негова полза трябва да се каже, че той не ме е подлагал на мъчения, нито е убивал някоя от моите котки, с цел да ме пречупи и да ми отнеме „Ноев ковчег“.

— Той и не се потеше толкова — отбеляза Толи Мюн. — И никога не са му текли лиги. Беше си съвсем порядъчен човек. Горкият Жосен.

— Най-накрая стигнахме до същността на проблема. Същност, наистина, странна дума. Толкова лесно се търкаля по езика, а е особено подходяща за нашата дискусия. Същността, Портмастър, беше и е природата на нашия облог. Когато пристигнах тук с корабокруширания „Ноев ковчег“ за извършване на ремонт и модернизация, вашият Висш съвет пожела и взе единодушно решение да го притежава. Аз отказах

да го продам и тъй като вие нямахте законов предтекст да ми отнемете кораба, конфискувахте Бъркотия, обвинявайки я, че е паразит и я заплашихте с унищожение, освен ако не сложех пръста си върху документите за промяна на собствеността. Всичко дотук в основата си е вярно, нали?

— Така ми се струва — отговори любезно Толи Мюн.

— Намерихме изход от задънената улица, в която се намирахме, чрез облог. Аз трябваше да се опитам да разреша, с помощта на екоинженерството, хранителния проблем на С'ютлам, с цел спасяването на планетата от застрашително приближаващия се глад. В случай на провал, вие получавахте „Ноев ковчег“. Ако успеех, вие ми връщяхте Бъркотия, изпълнявахте поправките и модернизацията на кораба и ми отпускахте десетгодишен безлихвен заем за цялата сума на ремонта.

— Да, точно така.

— Доколкото си спомням, в нито една точка от моите изисквания не е било включвано интимно опознаване на вашето тяло, Портмастър. Аз съм последния човек, който ще подцени блестящото ви изпълнение, когато Висшия съвет затвори всички докове и пневматични тръби. Вие рискувахте живота и кариерата си, разбихте прозорец от стоманопластмаса и прелетяхте километри студено космическо пространство само с лек костюм и малки реактивни двигатели. По своя път отблъснахте патрулните двойки и едва се спасихте от смърт, когато Планетарната защитна флотилия започна да ме преследва. Дори и такъв обикновен и безчувствен мъж човек като мен ще признае, че в тези действия имаше героичен и романтичен елемент, достоен за легенди в по-древните времена. И все пак, целта на това рисковано пътуване беше да се върне Бъркотия под мое попечителство, което бе и част от нашето споразумение, а не да поднесете тялото си на... — Тъф премигна. — На моите страсти. Още повече, вие напълно ясно се изразихте, че постъпката ви е била мотивирана единствено от чувство за дълг и чест, с цел спасяването на вашите лидери от корумпиращото влияние на „Ноев ковчег“. Доколкото си спомням, нито физическото привличане, нито романтичната любов играеха някаква роля във вашата преценка и обосновка.

Толи Мюн се ухили.

— Погледни ни, Тъф. Една напълно проклета и неподходяща двойка злочести любовници. Но трябва да признаеш, че така историята става много по-добра.

Дългото лице на Тъф остана студено и безизразно.

— Предполагам, че не защитавате това изключително неправдоподобно видшоу?

Портмастър Мюн отново се засмя.

— Да го защитавам ли?! Дявол да го вземе, та аз го написах!

Хевиланд Тъф премигна шест пъти.

Преди да успее да оформи отговора си, входната врата се отвори и вътре нахлуха двайсетина „зъркела“ от новинарските хранилки. Те скимтяха, възкликаваха и крещяха груби въпроси. На челото на всеки един от тях, третото му око жужеше и премигваше.

— Ей, погледни насам, Тъфър. Усмихни се.

— Носиш ли някоя котка с теб?

— Ще подпишете ли брачен договор, Портмастър?

— Къде е „Ноев ковчег“?

— Ей, ела да те прегърна, Тъф!

— Откога си оцветяваш кожата, търговецо?

— Къде са ти мустаците?

— Вашето мнение за „Тъф и Мюн“, гражданино Тъф?

— Как я кара Бъркотия напоследък?

Привързан неподвижно към стола си, Тъф гледаше нагоре, надолу и встрани с бързи, отмерени движения на главата си. Той премигна, но не каза нищо. Потокът от въпроси продължи, докато Портмастър Мюн не доплува до тълпата от репортери и не ги избута назад. Тя се приземи до Тъф, сложи ръката си върху неговата и нежно го целуна по бузата.

— Дяволите да ви вземат! Задръжте проклетите си мехури, той току-що влезе тук. — Толи Мюн вдигна ръка за тишина. — Съжалявам, никакви въпроси повече. Имаме нужда да останем сами. Все пак, това са пет проклети години. Имаме нужда отново да се опознаем.

— Заедно ли ще се върнете на „Ноев ковчег“? — попита една от по-агресивните репортерки. Тя се носеше на половин метър от лицето на Тъф и третото ѝ око бясно жужеше.

— Но, разбира се — отговори Толи Мюн. — Къде другаде да отидем?

Едва когато „Свиреп равнинен текнефесен кон“ излезе от паяжината и се насочи обратно към „Ноев ковчег“, Хевиланд Тъф благоволит да отиде в каютата, която беше определил за Толи Мюн. Той току-що бе изкъпал, изчистил, изстъргал и свалил всички остатъци от маскировката си. Дългото му, голобрадо лице беше бяло и неразгадаемо. Облечен бе в обикновен, сив гащеризон, които не можеше да прикрие големия му, издут корем. На плешивата му глава се мъдреше зелена шапка с козирка и златна тета, символа на Екологичните инженери.

Докато го очакваше, Толи Мюн си почиваше, излегнала се на едно кресло и отпиваше от крушовидна бутилка тъмен светикристофърски малц. Когато Тъф влезе, тя се ухили.

— Ей, тази бира е страхотна, Тъф! А коя е котката, която държиш? Не е Бъркотия, нали?

— Бъркотия се намира в безопасност на борда на „Ноев ковчег“, заедно със своя другар и нейните котенца. Котешката популация на моя кораб значително се увеличи от времето, когато за последен път посетих С'ютлам. — Той тронаво се отпусна на стола до нея. — Това е Дакс. Докато всяка друга котка е специална, за него би могло да се каже, че е изключителен. Всички котки имат парапсихологични умения и това е отдавна известно. При редица изключителни обстоятелства, с които се сблъсках на планета, наречена Намор, бях принуден да включа програма за усъвършенстване и увеличаване на тази вродена котешка способност. Дакс е крайния резултат, госпожо. Ние живеем в хармония, а Дакс е надарен с парапсихологични умения далеч над първичните.

— Накратко — обобци Толи Мюн, — създаде си котка, която чете мозъци.

— Проницателността ви е все така остра, Портмастър — отговори Тъф и скръсти ръце. — Имаме прекалено много неща да дискутираме. Може би ще бъдете така добра да ми обясните, защо поискахте да върна „Ноев ковчег“ отново в орбита около С'ютлам, защо настояхте да ме придружите и най-важния въпрос — защо ме

замесихте в тази странна, но иначе пъстроцветна измама и дори си позволихте волността да използвате моята скромна личност?

Толи Мюн тежко въздъхна.

— Тъф, нали си спомняш как стояха нещата, когато се разделихме преди пет години?

— Паметта ми е незасегната — кимна Хевиланд Тъф.

— Добре. Тогава може би ще си спомниш, че се бях забъркала в истинска, проклета каша.

— Предполагахте незабавно сваляне от поста ви на Портмастър, съдебен процес за предателство и доживотна работа в поправителна ферма на Лардър. Въпреки това, отказахте предложението ми да ви осигуря безплатен транспорт до друга звездна система и предпочетохте да се завърнете и да посрещнете униженията и присъдата си.

— Каквото и да казват, Тъф, аз съм с'ютламка. Това са моите хора. Понякога големи, проклети глупаци, но все пак хора.

— Вашата лоялност заслужава само възхищение. Но след като все още заемате поста портмастър, предполагам, че обстоятелствата са се променили.

— Аз ги промених, Тъф — обясни Толи Мюн.

— Наистина.

— Трябваше да го направя, ако не исках цял живот да управлявам плевелоскубачка в блокове от неотрева, а гравитацията да ме разкъсва на части. — Тя направи гримаса. — Веднага, щом се върнах на станцията, охраната ме сграбчи. Бях пренебрегнала заповед на Висшия съвет, нарушила закони, разрушила държавна собственост и помогнала да избяга кораб, който трябваше да бъде конфискуван. Дяволски драматично, какво ще кажеш?

— Моето мнение няма отношение към въпроса.

— Толкова драматично, че на практика постъпката ми трябваше или да е изключително криминално престъпление, или изключителна проява на героизъм. Жосен беше бесен. С него, ти казах, че се познаваме отдавна и знаех, че не е лош човек. Но сега той беше първи съветник и само това го интересуваше. Смяташе да ме съди за предателство. Но и аз не съм глупачка, Тъф, знаех какво трябва да направя. — Тя се облегна напред. — Не бях особено доволна от картите, които имах, но или трябваше да ги играя, или да ги сваля и да

се откажа. За да спася проклетия си задник, налагаше се да унищожа Жосен Раел. Да дискредитирам него и по-голямата част от съвета, да изкарам себе си героиня, а него злодей и то така, че да стане ясно и на всяка проклета отпусната джука в подземния град.

— Разбирам — обади се Тъф. Дакс мъркаше. Портмастър Мюн беше искрена. — Мелодрама, наречена „Тъф и Мюн“.

— Трябвах ми много пари, за да покрия съдебните си разходи. Всичко ми беше дошло до гуша, но реших да продам материала на една от големите видмрежи. Нека кажа, че поразкрасих малко цялата история. Те толкова се запалиха, че се навиха да направят и драматизирана версия. Бях повече от щастлива да им напиша сценария. Имах и технически сътрудник, но не беше трудно да го накарам да пише това, което исках. Жосен така и не разбра какво стана. Той не бе достатъчно хитър, за да е политик, а и сърцето му никога не беше в работата. Между другото, имах подкрепа.

— От какво естество? — запита Тъф.

— Най-вече от млад мъж на име Крегор Блексън.

— Това име е непознато за мен.

— Той тогава беше член на Висшия съвет. Съветник по селското стопанство. Изключително важен пост, Тъф, а Блексън беше най-младия мъж, който някога го е заемал. Ти сигурно си мислиш, че е бил доволен от това, нали?

— Моля, избягвайте да съобщавате собствените ми мисли, освен ако в мое отсъствие не сте развили парапсихологичните си възможности. Никога не бих си позволил да мисля подобно нещо, госпожо. Отдавна съм открил, че е много погрешно да се смята, че човешките същества могат някога да бъдат доволни.

— Крегор Блексън беше и е много амбициозен мъж — продължи Толи Мюн. — Той бе част от администрацията на Раел. И двамата бяха от фракцията на технократите, но Крегор се стремеше с всички сили към креслото на Първия съветник, а точно там беше приземил задните си части и Жосен Раел.

— Не мисля, че разбирам мотивацията ви.

— Двамата с Блексън се съюзихме. Той беше изключително впечатлен от това, което ти бе осигурил за планетата. Омни-зърното, рибата, планктона, плесените и проклетите гъби. Блексън използва всяка своя частица власт, за да прекрати биотестовите и направо пусна

твоите неща на полето. Навсякъде използваше максимално дадените му правомощия. Изви врата на всеки проклет глупак, който се опитваше да забави работата. Жосен Раел беше прекалено зает, за да забележи какво става наоколо.

— Интелигентните и полезни политици са същества определено непознати за галактиката — подхвърли Хевиланд Тъф. — Може би отсега трябва да си осигуря частица от Крегор Блексън за клетъчната библиотека на „Ноев ковчег“.

— Изпреварваш ме, Тъф.

— Краят на тази история е очевиден. Проявата на суетност не стои на въпрос, но ще рискувам да предположа, че моите слаби усилия за екоинженерство са се оказали изключителен успех и енергичното изпълнение на моите препоръки от Крегор Блексън са донесли известна полза както на планетата, така и на него.

— Той нарече проекта „Разцвета на Тъф“ — каза тя с леко цинична усмивка. — Хранилките също подхванаха термина. „Разцвета на Тъф“, нова златна ера за С'ютлам. Скоро имахме ядивна плесен и по стените на отходната си канализация. Огромни гъбни ферми във всички подземни градове. Килими от планктон заляха повърхността на океана, а под водата рибите ти се размножаваха с изключителна бързина. Засадохме омни-зърното вместо неотревата и нано-житото. Първата реколта утрои получените калории от единица площ. Започна истинска революция за екоинженерството, с това, което направи за С'ютлам, Тъф.

— Complimentът е приет с подобаващо задоволство.

— За мое щастие, „Разцвета“ вървеше с пълна скорост, когато „Тъф и Мюн“ заля мрежите, дълго преди да застана на подсъдимата скамейка. Крег всекидневно възхваляваше твоя гений пред хранилките и чрез тях съобщаваше на милиарди хора, че продоволствената криза е преодоляна, свършила, благодарение единствено на теб. — Портмастър Мюн сви рамене. — Така той те превърна в герой, макар и за свои лични облаги. Но дори и това не можа да му помогне, за да смени Жосен Раел. Тогава Крег Блексън реши да направи и мен героиня. Така всички малки нишки се навързаха в един голям, спретнат възел — най-хубавото нещо, което си виждал някога. Ще ти спестя детайлите, а и ти сам се досещаш. Най-накрая Толи Мюн беше оневинена, възстановена триумфално на поста си. Жосен Раел изпадна

в немилост, всички негови поддръжници се отказаха от него и той бе принуден да подаде оставка. Заедно с него си тръгна и половината Висш съвет. Крегор Блексън стана лидер на технократите и спечели следващите избори. Сега той е Първи съветник, а горкия Жосен почина преди две години в немилост. Ние с теб станахме легенди, Тъф. Най-известните любовници след, ох, по дяволите, след такива романтични двойки от древността, нали знаеш? Ромео и Жулиета, Самсон и Далила, Содом и Гомора, Маркс и Ленин.

Дакс надникна през рамото на Тъф и започна да издава тихо, заплашително ръмжене. Малките му нокти проникнаха през тънката материя на гащеризона. Тъф премигна и се протегна, за да погали котето.

— Портмастър Мюн, усмивката ви е широка и според думите ви трябва да очаквам банален, но въпреки всичко популярен хепиенд. Ала както забелязвате, Дакс е разтревожен, сякаш под спокойната повърхност на душата ви кипи вътрешна борба. Може би спестявате някоя особено важна част от тази вълнуваща история.

— Само бележките под линия, Тъф — отговори Портмастър Мюн.

— Наистина. Какви ли са те?

— Двайсет и седем години, Тъф. Тази цифра натиска ли някакъв клаксон в главата ти?

— Наистина. Преди да сложа началото на моето екологично инженерство, вашите изчисления показваха, че С'ютлам е изправен пред масов глад, поради обезпокоителното нарастване на населението и намаляването на хранителните ресурси.

— Това беше преди пет години.

— Наистина — каза Тъф.

— Двайсет и седем минус пет.

— Двайсет и две — отговори Тъф. — Предполагам, че има някакъв скрит смисъл в това упражнение по елементарна аритметика.

— Двайсет и две години остават до катастрофата — потвърди Толи Мюн. — Ах, но това беше преди „Ноев ковчег“, гениалният еколог Тъф и смелият паяк Мюн да оправят нещата, преди чудото с хляба и рибата, преди храбрият млад Крегор Блексън да оповести „Разцветата на Тъф“.

Тъф обърна глава към Дакс.

— Долавям нотки на сарказъм в гласа ѝ — рече той на котето.

Толи Мюн въздъхна, бръкна в джоба си и извади малка кутийка, пълна с кристални микрочипове.

— Заповядай, любовнико — тя подхвърли кутийката към него.

Тъф се протегна, хвана я с голямата си бяла ръка, но не каза нищо.

— Всичко, което ти е нужно, е в тях. Всички файлове са строго поверителни. Всички доклади, материали, проекти и прогнози, единствено за теб. Сега разбираш ли? Затова бях толкова тайнствена, затова настоях да дойда с теб на „Ноев ковчег“. Крег и Висшия съвет прецениха, че нашата любовна връзка е много добро прикритие. Нека милиардите, които следят новинарските хранилки, си мислят, че ние преодоляваме нови сексуални бариери. Така те ще спрат да се интересуват от това, върху, което всъщност работим и всичко ще бъде свършено тайно. Искаме отново хляб и риба, Тъф, но този път сервирани на покрит поднос. Това са инструкциите, които са ми дадени.

— Какво сочат последните прогнози? — попита Тъф, с още по-безизразен от обикновено глас.

Дакс се надигна и изсъска уплашено.

Толи Мюн отпи от бирата и се сви в креслото си.

— Осемнайсет години — отвърна тя и затвори очи. Изглеждаше на сто години, вместо на младежките шейсет, а гласът ѝ беше изморен и провлечен. — Осемнайсет години и намаляват.

Толи Мюн в никакъв случай не беше необразована и наивна. Тъй като бе прекарала целия си живот на С'ютлам, с неговите разпрострени по цели континенти градове, със сградите му, които се издигаха на десет километра в небесата и с най-голямото му техническо чудо — орбиталния асансьор. Тя съвсем не беше жена, която лесно се впечатлява от размери и големина. „Има нещо изключително в «Ноев ковчег»“ — мислеше си Толи, когато приближиха до гигантския кораб.

Толи Мюн почувства това, още когато огромният купол се разпука и Тъф насочи „Свиреп равнинен текнефесен кон“ към площадката за кацане. Дълго се спускаха към гостоприемния,

проблясващ синьо-бял кръг, който указваше пътя им и най-накрая се приземиха сред истинско гробище за космически кораби. Куполът се затвори над главите им и в огромното помещение със свистене и въздишки започна да нахлува изпомпания преди това въздух. Тъф отвори шлюза и те слязоха по богато орнаментираното стълбище, което излезе от устата на лъвокораба като позлатен език. Долу ги очакваше малък триколесен автомобил. Тъф го подкара покрай редица от космически кораби, някои с по-извънземен дизайн, отколкото Толи Мюн някога беше виждала. Пътуваха в мълчание, Тъф нито веднъж не се обърна наляво или надясно, а на коленете му лежеше Дакс — отпуснатата, мека и мъркаща черна топчица.

Тъф ѝ предостави цял етаж. Стотици спални помещения, компютърни станции, лаборатории, санитарни възли, почивни зали, кухни и всичко това без никакви обитатели, освен нея. На С'ютлам в градска площ с размерите на този етаж сигурно щяха да живеят хиляда човека, натикани в малки апартаментчета, с размерите на килерите в някои от стаите на „Ноев ковчег“. Тъф беше изключил гравитационното поле на целия етаж, знаейки за нейното предпочитание към безтегловността.

— Ако съм ви необходим, ще ме откриете на най-горния етаж, под пълна гравитация — каза Хевиланд Тъф. — Ще адресирам цялата си енергия към решаване проблемите на С'ютлам. Няма да ми бъдат необходими вашата помощ и съвети. Не искам лично да ви засегна, Портмастър, но от горчив собствен опит знам, че офицерите за връзка създават повече проблеми, отколкото полза и служат единствено да прекъсват концентрацията ми. Ако наистина има решение на вашия труден проблем, ще стигна до него колкото е възможно по-бързо, ако разбира се, не бъде безпокоен. Ще програмирам по-бавно пътуване до Порт С'ютлам и неговата паяжина, така че в деня на нашето пристигане веднага да мога да пристъпя към решаване на вашите затруднения.

— Но ако не можеш — припомни рязко тя, — вземаме този кораб. Такива бяха условията.

— Това ми е напълно известно — кимна Хевиланд Тъф. — Ако ви стане скучно и започне да не ви свърта на едно място, „Ноев ковчег“ предлага цял спектър от забавления, развлечения и занимания. Чувствайте се напълно свободна да ползвате автоматичната кухня.

Дажбите не са като тези, които сам приготвям за себе си, но ще ви бъдат напълно достатъчни, ако ги сравните със с'ютламските порции, в това няма съмнение. Изисквайте толкова храна на ден, колкото смятате за необходимо. Все пак ще ви бъде признателен, ако се присъединявате към мен за вечеря, която се сервира в осемнайсет нула, нула часа стандартно корабно време. Моля, бъдете точна — завърши Тъф и си тръгна.

Компютърната система, която управляваше огромния кораб, симулираше дни и нощи като цикли на светлина и тъмнина. Толи Мюн прекарваше нощите си пред холомонитора и гледаше драми, записани преди няколко хилядолетия на светове, които вече бяха легенди. През дните, тя изследваше — първо етажа, на който Тъф я беше настанил, а след това и останалите части от кораба. Колкото повече виждаше и научаваше, толкова повече чувството ѝ за неудобство и страхопочитание нарастваше.

Тя с дни стоя на капитанския стол в командната зала, която Тъф беше отхвърлил като неудобна и произволно избираше данни за пътуванията на „Ноев ковчег“, повечето от които бяха от миналото хилядолетие.

После изследва лабиринта от коридори и нива. Откри три скелета в различни части на „Ноев ковчег“ (само два от тях бяха човешки). След това дълго се чуди, когато забеляза, че след една пресечка дебелите стени от дуралой бяха почернели и огънати от неизвестно оръжие или голяма топлина.

Прекара часове в библиотеката, на която се натъкна. Докосваше, разглеждаше и четеше книгите, някои от които напечатани на тънки листи метал и пластмаса, а други на истинска хартия.

Върна се там, където бяха кацнали и се качи в някои от космическите кораби на Тъф. Разгледа оръжейната, с нейните страшни редици от средства за убиване. Някои оръжия бяха остарели, други — напълно непознати, а трети — забравени.

Лута се из зеленикавия здрач на централния коридор, който продължаваше по цялата дължина на кораба. Извървя неговите тридесет километра, стъпките ѝ отекваха надалеч, а в края на деня едва си поемаше дъх от изморителните си пътешествия. Покрай високите стени бяха наредени цистерните за клониране, контейнерите за растеж, компютърните и микрохирургични станции. Деветдесет процента от

цистерните бяха празни, но тук-там Портмастър Мюн откри живот. Тя надникна през прашните стъкла, през мътните, разноцветни течности и видя живи, движещи се форми. Някои бяха с размери на човешка длан, други — огромни като тръбо-влак. От тях по тялото ѝ полазваха студени тръпки.

На практика целият кораб за Толи Мюн изглеждаше студен и ужасяващ.

Единствената топлинка, която успя да открие, беше частта от последния етаж, където бяха стаите на Хевиланд Тъф. Дългата, тясна комуникационна зала, от която сега се управляваше кораба, беше уютна и гостоприемна. Помещението беше отрупано с похабени мебели и удивително разнообразие от полезни дреболии, които той бе натрупал по време на пътуванията си. Във въздуха преобладаваше миризмата на храна и бира, стъпките не ехтяха както на други места, а имаше светлина, шум и живот. И котки.

Котките на Тъф бяха напълно свободни да се разхождат из целия кораб, но те предпочитаха да стоят по-близо до Тъф. В момента бяха седем. Хаос, котаракът с дълга, сива козина, високомерни очи и мързелив, властен характер беше господар на всичките. Най-често той можеше да бъде видян на компютърното табло в контролната зала, а дългата му, космата опашка се движеше като метроном. Бъркотия беше загубила предишната си енергия и значително бе увеличила теглото си. Тя не успя да разпознае Портмастър Мюн, но след няколко дни техните близки отношения отново се възвърнаха. Бъркотия поднови приятелството си оттам, където се бяха разделили преди пет години и понякога дори я придружаваше по време на нейните скитания.

След това идваха другите котки — Подозрение, Съмнение, Враждебност и Неблагодарност.

— Котенцата. — Така ги представи Тъф, макар те вече да бяха млади котки. — Децата на Хаос и Бъркотия. Котилото беше от пет екземпляра, но оставих Глупост на Намор.

— Винаги е добре да оставиш глупостта си някъде — отбеляза Толи Мюн. — Но никога не съм си мислила, че можеш да се разделиш с някоя от котките си.

— Глупост имаше странна и необяснима за мен привързаност към досадна и непредвидима млада жена от намориански произход. След като тя нямаше нито една котка, а аз имах няколко, жестът ми се

видя напълно подходящ. Въпреки че котката е изключително и достойно за уважение животно, тя става все по-рядко срещана в тази тъжна, модерна галактика. Така моята вродена благотворителност и чувството ми на дълг към човечеството ме накараха да предложи котки на планета като Намор. Една култура с котки е много по-богата и по-хуманна от друга, която изцяло е лишена от изключителната им компания.

— Да, така е — кимна усмихната Толи Мюн. Враждебност ѝ беше под ръка, тя внимателно я взе и я погали по меката козина. — Дал си им много странни имена.

— По-подходящи за човешката натура, отколкото за котешката — съгласи се Тъф. — Нарекох ги така заради свой каприз.

Неблагодарност, Съмнение и Подозрение бяха сиви като баща си, а Враждебност — на черни и бели петна като Бъркотия. Съмнение беше шумна и дебела, Враждебност — буйна и агресивна, Подозрение — срамежлива и най-често се криеше под стола на Тъф. Всички те обичаха да играят заедно, една необузdana котешка тайфа, която намери Толи Мюн за изключително интересна и не пропускаше възможността да се покатери по нея, когато тя идваше за вечеря. Понякога се появяваха на най-неочаквани места. Един ден, точно когато излизаше от асансьора, Враждебност се приземи на гърба ѝ, причини ѝ истински шок и ѝ трябваше няколко минути, за да възстанови нормалното си дишане. Толи свикна Съмнение да сядат в коленете ѝ по време на вечеря, изпросвайки си късчета храна.

Най-накрая беше седмата котка — Дакс.

Дакс имаше козина с цвета на нощта и очи като две златни лампички. Дакс беше най-мързеливият паразит, който Толи някога беше виждала. Дакс винаги предпочиташе да бъде носен, отколкото сам да върви. Дакс надничаше от джоба на Тъф, от вътрешността на зелената му шапка, седеше на коленете му или на рамото му. Дакс никога не играеше с другите котенца, рядко издаваше някакъв звук и само с един златист поглед можеше да накара Хаос да слезе от стола, който и двамата предпочитаха. Черното котенце беше навсякъде с Тъф.

— Твоят чирак — посочи Дакс Толи Мюн, след като вече от двадесет дни беше на кораба. — Това те прави...

— Възможностите са няколко — каза Тъф. — Магьосник, вълшебник, знахар, фокусник. Това разнообразие от термини

предполагам се е появило от митовете на старата Земя.

— Пасва идеално — съгласи се Толи Мюн. — Понякога имам чувството, че този кораб е обитаван от духове.

— Което показва, че е по-разумно да се уповаваме на интелекта, отколкото на чувствата си. Приемете моето уверение, че духове или други свръхестествени същества на практика не съществуват. Ако ги имаше, те щяха да бъдат в клетъчната библиотека на „Ноев ковчег“ и щяха да могат да се клонират. Досега не съм забелязал такива. На склад има няколко животински вида като, например — качулат дракула, крилат призрак, върколак, вампир, сатанински бурен, но тези и други термини, страхувам се, са само митологични наименования.

— Това е добре — усмихна се Толи Мюн.

— Още малко вино? От отлична рианска реколта е.

— Чудесна идея. — Тя все още предпочиташе меките гумени бутилки, защото ѝ се струваше, че отворените чаши всеки момент ще се разляят. — И без това гърлото ми е сухо, Тъф. Няма нужда да ме плашиш с чудовища. Знам отдавна, че твоят кораб може да унищожава цели планети.

— Това е очевидно — отговори Тъф. — Но също така може да създава планети.

— Също като нашата, нали? Сега сигурно ще извадиш и второ чудо от ръкава си.

— Уви, чудесата са мистерия, както призраците и духовете, а в ръкавите са само моите ръце. Все пак човешкият интелект все още има възможности за определени, не дотолкова чудесни научни пробиви и постижения — той бавно се изправи от стола си. — Ако смятате, че сте привършили с вашия пай от пуклив лук, може би ще желаете да ме придружите до компютърната стая. Работих усърдно над вашия проблем и вече стигнах до някои резултати.

— Води — развълнува се Толи Мюн и бързо скочи на крака.

— Забележете — каза Хевиланд Тъф. Той натисна един бутон и на екрана се появи изображение.

— Какво е това? — попита Толи Мюн.

— Проекцията, която направих преди пет години — отговори Тъф. Дакс се засили и скочи в ръцете му. — Данните, които тогава

използвах, бяха точните данни, дадени ми от вас, а процентът за нарастване на населението е същия, валиден преди пет години. Моите анализи показваха, че допълнителните хранителните ресурси, представени на вашето общество от мен и наречени любезно от Крегор Блексън „Разцвета на Тъф“, щяха да стигнат минимум още деветдесет и четири стандартни години, преди планетарният глад отново да застраши С'ютлам.

— Е, тогава проклетата ти проекция не струва и една купа с паразити.

Тъф вдигна пръст.

— Някой по-избухлив човек щеше да се засегне от подобно обвинение, че анализите му са погрешни. Но аз съм спокоен и търпелив по природа. Въпреки това, вие напълно грешите, Портмастър Мюн. Моите изчисления са толкова точни, колкото това е възможно.

— Значи ти твърдиш, че не ни очаква глад и разруха след осемнайсет години? Че разполагаме с близо столетие? — Тя поклати глава. — Искане ми се да го повярвам, но...

— Не съм казал подобно нещо, Портмастър — прекъсна я Тъф. — Според допустимите граници за грешка, вашата последна проекция изглежда също толкова достатъчно акуратна.

— Но това е невъзможно, Тъф! Двете проекции не могат да бъдат верни.

— Грешите, госпожо. През изминалите пет години зададените в проекциите параметри са се променили драстично. Наблюдавайте. — Той натисна един бутон на компютъра. На екрана се появи нова линия, която стръмно се издигаше нагоре. — Тази крива представлява сегашната тенденция за нарастване на с'ютламското население. Вижте само как се изкачва, Портмастър. Ако имах поетични наклонности, бих казал дори, че се извисява. За щастие, не съм засегнат от подобно нещо. Аз съм безчувствен човек и говоря безчувствено. — Той вдигна пръст. — Преди да разчитаме на промяна във вашето положение, изключително важно е да се разбере какво е то и как се е създало. Кратко и ясно ще ви изложа всичко. Преди пет години използвах ресурсите на „Ноев ковчег“ и, дано не прозвучи нескромно, успях да осигуря изключително резултатно решение на проблемите ви. Но след като съм си заминал, с'ютламците не са загубили никакво време, за да разрушат това, което съм сътворил. Нека го кажа колкото се може по-

кратко, Портмастър. Съвсем скоро, след като „Разцвета“ е пуснал корени, ако можем така да се изразим, вашите хора са хукнали към своите спални и са освободили най-похотливите си страсти и родителски копнежи. Членовете на едно семейство, сравнено с такова отпреди пет години, са повече с 0,0072, а средният гражданин става родител по-бързо с 0,102 години. Сигурно ще протестирате, че това са малки, незначителни промени, но умножим ли ги по милиардното население, те имат огромно и различно значение. Тази разлика най-точно се изразява с цифрите деветдесет и четири и осемнайсет години.

Толи Мюн гледаше втренчено пресичащите се линии на екрана.

— По дяволите! — измърмори тя. — Дяволите да ме вземат, сама трябваше да се досетя! Тази информация е строго поверителна по определени причини, но трябваше да се досетя, че така ще стане. — Ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Да върви всичко по дяволите! Крег направи истински новинарски карнавал от проклетия „Разцвет“ и не е чудно, че всичко това се случва. Защо някой да се въздържа от раждане, нали проклетият проблем с изхранването е разрешен? Проклетият Първи съветник го казва. Добрите времена дойдоха, нали? Всички проклети нули пак ги изкараха, че са анти-живот. Технократите отново направиха чудо. Кой може да се съмнява, че няма да го направят още веднъж, и още веднъж. О, да! Бъди добър член на църквата си. Раждай повече деца. Помогни на човечеството да се приближи до боговете. Защо пък не? — Тя издаде звук на отвращение. — Тъф, защо хората са такива проклети идиоти?

— Тази дилема е много по-сложна за разрешаване от проблемите на С'ютлам. Боя се, че дори и аз нямам отговор за нея. И след като вече сте започнали с разпределение на обвиненията, мисля, че трябва да отправите няколко и към себе си. Каквато и заблуждаваща и фалшива информация да е била представена на обществото от Първи съветник Крегор Блексън, тя несъмнено е била потвърдена от нещастната, тържествена финална реч на моя интерпретатор в „Тъф и Мюн“.

— Добре де, по дяволите! Виновна съм, и аз я оплесках. Но това е минало. Въпросът е какво можем да направим сега?

— Страхувам се, че почти нищо — заяви Хевиланд Тъф с безизразно лице.

— А ти? Веднъж демонстрира чудото с хляба и рибата. Ще можем ли да получим и втора порция?

Хевиланд Тъф премигна.

— Вече съм по-опитен екологичен инженер, отколкото бях преди пет години, когато ме принудихте да решавам проблемите на С'ютлам. Сега съм по-добре запознат с биологичните видове в клетъчната библиотека на „Ноев ковчег“ и ефекта им върху отделните екосистеми. Дори увеличих наличните си стоки по време на моите пътувания насам-натам. Действително мога да бъда полезен. — Той изключи монитора и грижливо скръсти ръце над издутия си корем. — Ще има и цена за моите услуги.

— Цена?! Ние ти платихме проклетата цена, забрави ли? Моите паяци поправиха проклетия ти кораб!

— Наистина, те го направиха, но и аз поправих вашата технология. В този момент не мисля да изисквам други поправки или подобрения на „Ноев ковчег“. Щом като вече не смятам да прибягвам до вашите услуги, хрумва ми, че трябва справедливо да бъда компенсиран за моите усилия. Имам големи работни разходи, а най-важното от всичко — огромен дълг към Порт С'ютлам. Посредством изморителна и уморителна работа на различни, разпръснати из галактиката планети, успях да събера половината от трийсет и трите милиона стандарта, които ми отпуснахте. Но остатъкът от сумата е все още дължим и аз разполагам само с пет години, за да го набавя. Може следващите десетина планети, на които ще спра, да имат екология без никакви недостатъци или да са напълно лишени от средства и аз да съм принуден да им направя търговска отстъпка. Ден и нощ големината на дълга тормози съзнанието ми, а и много често се засяга чистотата и прецизността на мислите ми, правейки ги ниско ефективни, нещо недопустимо за моята професия. Наистина, изведнъж ми хрумва идеята, че като се боря с изпитание от величината на с'ютламското, действията ми ще бъдат много по-прецизни, ако съзнанието ми е чисто и необременено.

Толи Мюн, естествено, очакваше нещо подобно. Беше говорила с Крег и той ѝ бе дал ограничена бюджетна свобода на действие. Все пак, тя успя да се намръщи.

— Колко искаш, Тъф?

— Сумата от десет милиона стандарта изниква в съзнанието ми. Цифрата е закръглена и може лесно да се извади от моя дълг, без да бъдат необходими завързани математични изчисления.

— Но това е дяволски много! — възкликна Толи. — Бих могла да говоря пред Висшия съвет и те ще се изръсят с около... Да кажем, два милиона. Не повече.

— Нека направим компромис и се спрем на девет милиона — предложи Тъф. Дългият му бял пръст почеса Дакс зад малкото черно ухо. Котката мълчаливо обърна златистите си очи към Толи Мюн.

— Не мисля, че девет е компромис между десет и два — заяви сърдито тя.

— Аз съм по-добър екологичен инженер, отколкото математик — отвърна Тъф. — Може би осем?

— Четири. Не повече. Крегор ще се пукне, като разбере.

Тъф я фиксираше без да мига и не каза нищо. Лицето му беше студено, застинало и безизразно.

— Четири и половина — отсече тя, под тежестта на погледа му. После усети, че Дакс също я наблюдава. Изведнъж си спомни, че той има телепатични способности. Посочи го с пръст. — По дяволите! Това малко черно копеленце ми чете мислите! То знае точно колко са ми отпуснали от съвета.

— Много интересно заключение — каза Тъф. — Седем и половина милиона ми звучат напълно приемливо. Днес съм във великодушно настроение.

— Пет и половина — отрязва Толи Мюн.

Дакс започна силно да мърка.

— Така заемът ми намаля на единайсет милиона стандарта, които трябва да изплатя в края на следващите пет години. Добре, приемам, Портмастър, с едно допълнително условие.

— Какво е то? — попита подозрително тя.

— Ще представя предложението си за решаването на вашите проблеми пред Висшия съвет, на публична пресконференция, на която да присъстват всички зъркели от видмрежите и тя да бъде предавана на живо за цялата планета.

Толи Мюн силно се изсмя.

— Невероятно удивително. Крег никога няма да се съгласи. Направо забрави за тази идея.

Хевиланд Тъф галеше Дакс и не каза нищо.

— Тъф, ти изглежда не разбираш трудностите. Ситуацията е прекалено опасна. Трябва да се откажеш от това.

Тишината продължи.

— Дяволите да те вземат! — изруга тя. — Слушай какво ще ти кажа, ще ни напишеш речта си и ние предварително ще я прегледаме. Ако в нея няма нищо, което да създаде допълнителни проблеми, ще ти разрешим да я прочетеш.

— Предпочитам да говоря спонтанно — отговори Тъф.

— Тогава да запишем конференцията и да я излъчим след като я редактираме.

Хевиланд Тъф остана мълчалив. Дакс гледаше към нея без да мига. Толи Мюн надникна в тези дълбоки, знаещи златисти очи и въздъхна.

— По дяволите, ти печелиш. Крегор ще бъде бесен, но аз съм проклетата героиня, а ти — завърналият се победител. Предполагам, че ще мога да го натъпча в гърлото му. Но защо ти е всичко това, Тъф?

— Каприз — вдигна рамене Хевиланд Тъф. — Често съм завладяван от подобни краткотрайни приумици. Може би чрез пресата искам завинаги да се наслаждавам на ролята си на с'ютламски спасител. Може би искам да покажа на милиардите жители на тази планета, че нямам мустаци.

— Мисля, че ще започна да вярвам в духове и призраци, преди да платя и един стандарт за този товар злато — въздъхна Толи Мюн. — Тъф, знаеш, че има причини, поради които броят на населението и проблемът с хранителните ресурси се пазят в дълбока тайна. Политически причини. Не мислиш сериозно да отвориш точно тази кутия с паразити, нали?

— Много интересна идея — каза Тъф и премигна. Лицето му остана празно, безизразно и неопределено.

Дакс започна да мърка.

— Не съм свикнал да държа речи, особено пред неодобрителните погледи на общественото мнение, но чувствам като свой дълг, да застана пред вас и да обясня определени неща — започна Хевиланд Тъф.

Той стоеше пред четириметров квадратен телевизионен екран в най-голямата зала на Паякодом, в която имаше места за почти хиляда души. Салонът беше пълен до пръсване. Репортери от новинарските

хранилки се бяха наблъскали рамо до рамо и заемаха първите двајсетина реда. Миниатюризирани камери в центъра на челата им записваха всичко, което ставаше на сцената. Зад тях бяха любопитните, дошли единствено, за да гледат. Паяци от всички възможни възрасти, полове и професии, от кибертехнолози и бюрократи до еротици и поети. Заможни земни червеи, които бяха взели асансьора, за да не изпуснат шоуто. Мухи от далечни системи, преминаващи в момента през паяжината. На трибуната отпред, заедно с Тъф, бяха Портмастър Толи Мюн и Първи съветник Крегор Блексън. Усмивката на Блексън изглеждаше фалшива, може би още си спомняше неудобството, което изпита преди малко, когато Тъф само премигна при вида на протегнатата му за поздрав ръка. Толи Мюн също изглеждаше нервна и притеснена.

Хевиланд Тъф обаче, изглеждаше внушително. Той се издигаше над всички мъже и жени в залата, дългият му сив балтон се влачеше по пода, а на главата си имаше зелена шапка с козирка и емблема на ЕИВ.

— Първо — каза той, — разрешете ми да отбележа, че аз нямам мустаци. — Изказването му предизвика силен смях в залата. — Също така, че аз и вашият многоуважаем Портмастър не сме осъществявали физическо сливане, въпреки показаното такова на видшоуто. Все пак не се съмнявам, че тя е умел и опитен практикуващ специалист по еротични изкуства и нейните ласки ще бъдат високо оценени от някой, който обича да се наслаждава на подобен род развлечения.

Ордата от репортери, като глави на огромно стоглаво чудовище, обърна едновременно фиксираните си трети очи към Толи Мюн. Тя потъна надолу в седалката си, доколкото това беше възможно и уморено започна да разтрива слепоочията си. Въздишката ѝ можеше да се чуе и на четвъртия ред.

— Тази информация все пак е от маловажно естество — продължи Тъф. — Разпространявам я единствено в името на честността. Основната причина, поради която настоях да се състои това събиране, е повече професионална, отколкото лична. Не се съмнявам, че всеки един от вас слуша новинарските хранилки и е запознат с феномена, наречен от вашия Първи съветник „Разцвета на Тъф“. — Крегор Блексън се усмихна още по-широко и кимна с глава. — Но предполагам не сте запознати със заплахата, която ще имам смелостта да нарека „Увяхването на С'ютлам“. — Усмивката на

Първия съветник увяхна, а Портмастър Мюн се намръщи. Репортерите отново се обърнаха към Тъф. — Вие наистина сте щастливи, защото аз съм човек, който честно спазва своите задължения и обещания. Сега, по време на това мое кратко завръщане на С'ютлам, отново ще мога да направя нещо във ваша полза. Вашите лидери, определено може да се каже, че не са откровени с вас. Без помощта, която след малко ще ви предложи, вашата планета ще се сблъска с масов глад само след краткия период от осемнайсет стандартни години.

За момент в залата настъпи пълна тишина. След това в задната част настана раздвижване и няколко души бяха изкарани насила навън от охраната. Тъф не обърна внимание на този инцидент.

— По време на последното ми посещение, дадох началото на екологично инженерна програма, която доведе до драматично увеличение на вашите хранителни запаси. Това стана чрез представянето на нови растителни и животински видове, които максимализираха селскостопанската ви производителност, без сериозно да увредят екологията. Допълнителни намеси точно в тази насока без съмнение са възможни, но се страхувам, че те едва ли ще донесат някаква съществена полза. Затова смятам този път за основа да взема нуждата от радикални промени във вашата екосистема и хранителна верига. Някои от вас ще намерят предложенията ми за неприятни. Уверявам ви, че другите възможности, а именно — глад, болести и война, — звучат още по-неприятливо. Изборът, разбира се, остава изцяло ваш и аз дори не мечтая да го вземам вместо вас.

Залата беше студена като криогенен склад. Цареше мъртва тишина и се чуваше единствено бръмченето на изкуствените очи на репортерите. Хевиланд Тъф вдигна пръст.

— Първо — започна той. Зад него екранът светна и предаде пряко от компютрите на „Ноев ковчег“ подутия образ на чудовище, голямо колкото хълм. Кожата му беше мазна и блестеше, а цялото му туловище изглеждаше направено от лъскав, тъмнорозов желатин. — Това е месозвяр — обяви Хевиланд Тъф. — Значителна част от обработваемите ви селскостопански площи сега са заети за отглеждането на различни породи животни за месо, но тяхната плът е удоволствие само за малка група по-заможни с'ютламци, които могат да си позволят лукса да се насладят на стотвена животинска материя. Което е извънредно неефективно. Животните, които отглеждате в

момента, консумират много повече калории, отколкото дават след като бъдат заколени. А тъй като са продукт на местната еволюция, по-голямата част от тяхната телесна маса не може да се консумира. Това е и причината да ви посъветвам да унищожите тези животински видове от вашата екосистема. Да се върнем към месозверовете. Месозвярът, както е описан, представлява триумф на екологичното инженерство. Тези същества имат структура от точно копирани недиференцирани клетки и нямат излишна телесна маса за сензорни органи, нерви и крайници. Ако мога да използвам една метафора, те приличат на огромни, ядивни тумори. Плътта на месозвяра съдържа всички важни за човека хранителни елементи, протеини, витамини и минерали. Един възрастен месозвяр, отглеждан в подземията на жилищните кули, ще даде за една година месо, колкото две от сегашните ви стада и ще освободи нова земя за селскостопанска обработка.

— Какви са на вкус тези проклети неща? — извика някой от дъното на залата.

Тъф леко отмести главата си по посока на гласа.

— Съжалявам, не консумирам животинска плът и не мога да дам отговор на този въпрос от личен опит. Все пак бих предположил, че месозвярът ще е достатъчно вкусен за всеки гладен човек. — Той вдигна ръка, за да спре следващите въпроси. — Нека продължим нататък. — Картината зад него се промени. Сега се виждаше безкрайно поле, огряно от двойно слънце. От хоризонт до хоризонт то беше засято с растения — грозни на вид неща, високи колкото Тъф, с катраненочерни стъбла и листа и сведена надолу горна част, смазана от тежестта на издути, белезникави шушулки, от които течеше бледа, гъста течност. — По причини, неизвестни за мен — продължи Тъф, — тези растения се наричат джърси-шушулки. Преди пет години ви дадох омни-зърното, чийто добив в калории за квадратен метър е много по-висок от тези на нано-житото, неотревата, пикантните шушулки и други растения, които вие отглеждате в този момент. Забелязах, че разсаждате омни-зърното на все по-големи площи и разбира се, прибирате плодовете след това. Но също така забелязах, че продължавате да отглеждате площи засети с нано-жито, неотрева и други плодове и зеленчуци, предполагам единствено, за да имате някакво кулинарно удоволствие и разнообразие. Това веднага трябва да спре. Кулинарното разнообразие е лукс, който с'ютламците повече не

могат да си позволят. Ключовата дума за вас трябва да е калорична продуктивност и ефективност. Всеки квадратен метър обработваема земя на С'ютлам и така наречените астероиди Лардър, трябва да бъде засят с джърси-шушулки.

— Що за сок е това, което капе от тях? — провикна се някой.

— Те плод ли са или зеленчук? — настоя един репортер.

— Може ли да се приготвя хляб от тях? — попита друг.

— Джърси-шушулките не се ядат — обясни Тъф.

Залата изведнъж кипна, стотици хора закрепяха, размахаха ръце и зададоха едновременно въпросите си. Хевиланд Тъф изчака търпеливо, докато настъпи тишина.

— Всяка година, това може да потвърди и вашият Първи съветник, ако разбира се е склонен, вашите селскостопански земи дават все по-малък процент от калориите, необходими за изхранването на бързо нарастващото с'ютламско население. Разликата се набавя чрез увеличаване производството на вашите хранителни фабрики. В тях, знаете, петролопродуктите се превръщат в хранителни вафли, паста и други умно измислени ядивни продукти. Но уви, петролът е продукт, който не може да се възстанови или получи и рано или късно свършва. Процесът по изчерпването му може да се удължи, но не и да се предотврати. Вярно е, че внасяте известни количества, но междузвездния нефтопровод не може да покрие нуждите ви. Преди пет години засях моретата ви с вид планктон. Неговите колонии превземат повърхността, плажовете, континенталните шелфове. Когато умре и се разложи, планктонът може да бъде използван, също както и петролопродуктите, за производство на храна. Джърси-шушулките могат да се разглеждат като сухоземен вариант на този планктон. Шушулките произвеждат, както забелязахте, флуид, който има биохимична прилика със суровия петрол. Прилика, даваща възможност на вашите хранителни фабрики, след минимални реконструкции, лесно постижими за планета с такова равнище на технически напредък, да преминат към преработката на маслото от шушулките в хранителни продукти. Ще наблегна още един път, че не можете да засадите шушулките само тук и там. За максимален резултат те трябва да покрият всички обработваеми площи, а вие да се откажете напълно от омни-зърното, неотревата или другата флора, с която сте били свикнали и намирали като достатъчен източник на храна.

Слабичка жена скочи от мястото си, за да бъде видяна от тълпата.

— Тъф, ти за какъв се мислиш, че да ни караш да се откажем от истинската храна? — изпищя ядосано тя.

— Аз ли, госпожо? Аз съм само скромен екологичен инженер, който е увлечен в работата си. Не съм аз този, който взема решенията. Моята задача, съвсем очевидно неблагоприятна, се състои в това да ви представя фактите и да предложи определени възможности, които могат да се окажат ефикасни, но не особено популярни. Впоследствие правителството и хората на С'ютлам трябва сами да вземат крайното решение, какво да бъде предприето. — Публиката неспокойно се размърда и Тъф вдигна пръст. — Моля за тишина! След малко завършвам. — Картината на екрана се смени още веднъж. — Определени биологични видове и екологични стратегии могат да останат на планетата. Гъбените и плесенните ферми в подземните градове не само ще останат, но трябва и да бъдат разширени. Мога да ви демонстрирам нови, подобрени видове хранителна плесен. Имам и нови решения за разработване на океанското дъно, както и на водната повърхност. Може да се стимулира развитието на планктона, докато той покрие всеки квадратен метър солена вода на С'ютлам. Подземните грудки и снежния овес ще останат, защото те са оптималния източник на калории от замръзналите, арктични региони. Сега вашите пустини са разцъфнали градини, блатата ви са пресушени и са превърнати в обработваема земя. Всичко, което може да се направи на сушата и водата, вече е направено. Остава свободен само въздухът. Това е и причината да ви представя и една съвсем нова екосистема във вашата горна атмосфера. Зад мен, на екрана, ще видите последната брънка от хранителната верига, която ви предлагам. Това огромно тъмно същество, с черни триъгълни крила, е клеърмонтски вятърен ездач. Другото му популярно име е ороро, далечен роднина на по-познатите птици от рода черен анатемосан присмехулик от Висок Кавалаан и камшикоопашата манта от Хемадор. Съществува е хищник, живее в горната атмосфера, носи се по въздушните течения и е изкусен ловец. Ражда се, живее и умира във въздуха, без никога да докосва земя или море. Наистина, забелязвани са кацнали по случайност вятърни ездачи, но на земята те бързо умират, защото не могат да издигнат тялото си във въздуха. На Клеърмонт това същество е малко, леко и материалите посочват, че плътта му е твърда и жилава. Храни се

с всички птици, които се изпречат пред него по време на полетите му, а също и с въздушни микроорганизми, летящи плесени, носещи се по вятъра слюзести мъхове, които смятам също да представя във вашата атмосфера. Създадох за вас подобрена разновидност на вятърния ездач. Размахът на крилете му е около 20 метра, има възможност да се спуска почти на височината на дърветата, телесната му маса е шест пъти по-голяма от нормалната. Създал съм малък мехур, пълен с водород, който е разположен зад сензорните органи на птицата и ѝ помага да лети въпреки увеличената си маса. С вашите въздушни коли и планери няма да имате никакви проблеми да убивате вятърните ездачи и ще откриете, че те са отличен източник на протеин. В интерес на цялата и пълна истина, трябва да добавя, че тези екологични модификации няма да минат без последствия. Микроорганизми, плесени и мъхове ще се разпространят изключително бързо в небето, защото няма да имат естествени врагове. Най-високите етажи на вашите сгради ще бъдат покрити от тях и ще е необходимо по-често почистване. Повечето от птиците на С'ютлам и тези, които сте донесли с вас от Тара и старата Земя ще изчезнат в тази нова екосистема. Небесата ще потъмнеят, слънчевата светлина ще намалее, което ще доведе до климатични промени. Според моите изчисления това трябва да се случи не по-рано от триста години. След като ви очаква катастрофа след много кратък период, предлагам да приемете препоръчания от мен начин на действие.

Новинарските репортери скочиха на крака и закрещяха въпросите си. Толи Мюн се беше свила в стола си и се мръщеше. Първият съветник Крегор Блексън седеше неподвижно със застинала усмивка и стъклени очи.

— Един момент, моля! — успя да каже Тъф. — Почти завършвам. Вече чухте моите препоръки, видяхте биологичните видове, които са подходящи за вашата екология. Сега внимавайте. Предполагаме, че вашият Висш съвет наистина гласува и приеме месозверовете, джърси-шушулките и оророто по начините, които описах, компютрите на „Ноев ковчег“ отбелязват значително подобрение във вашата хранителна криза. Наблюдавайте.

Всички очи се насочиха към екрана. Дори Толи Мюн се надигна от стола си. Крегор Блексън, все още усмихнат, с ръце в джобовете,

също обърна глава. Екранът проблесна, на него се появиха червена и зелена линия, които се движеха по една ос.

Шумът в залата замря. Увисна гробна тишина. Дори от последните редове чуха как Първи съветник Блексън се закашля, за да прочисти гърлото си.

— Ах, Тъф! Тук сигурно има някаква грешка.

— Господине — каза Хевиланд Тъф, — уверявам ви, че такава няма.

— Не е ли това... ъ-ъ? Не е ли това, преди... — Той посочи към екрана. — Искам да кажа, това ли е графиката, след като изпълним твоите съвети? След като засадим тези шушулки, океаните се покрият с планктон, небесата потъмнеят от хранителни плесени и във всяко мазе има месна планина?

— Месозвяр — поправи го Тъф. — Въпреки че определението „месна планина“ ми се струва особено подходящо. Вие имате изключителна дарба за цветист език и запомняща се терминология, Първи съветник.

— Всичко това е прекалено радикално, Тъф — упорито настоя Крегор Блексън. — Бихме могли да очакваме и радикално подобрене.

Няколко лоялисти започнаха да му ръкопляскаат.

— Първи съветник и вие хора на С'ютлам, всичко това е вярно — каза Хевиланд Тъф. — Ако се вслушате във всяка една от моите препоръки, вие наистина ще отложите деня на катастрофата. Казвам отложите, господине, а не премахнете. Сами можете да изберете дали да имате масов глад след осемнайсет години, според предишните проучвания или след сто и девет години по моите последни проекции. Но все пак, във всички случаи, масов глад ще имате! — Той вдигна пръст. — Единственото истинско и окончателно решение на проблема не може да се открие на борда на „Ноев ковчег“, а в съзнанието и слабините на всеки един с'ютламски гражданин. Вие трябва да се въздържате и да въведете незабавен контрол на раждаемостта. Трябва веднага да спрете безразборното си размножаване!

— О, не! — изохка Толи Мюн. Тя видя как думите се формират на устните му и успя да извика навреме охраната, преди тълпата да побеснее.

— Да те спасявам започна да ми става проклет навик — каза Толи Мюн малко по-късно, когато се върнаха на борда на „Феникс“, намиращ се в безопасност на края на шести израстък. Цели два отряда от охраната, въоръжени с нервнопаралитични пистолети, бяха отвън на дока и отблъскваха нарастващата тълпа. — Да ти се намира някаква бира? Имам страшна нужда от една. По дяволите! — Толи се чувстваше грохнала от тичането към кораба. Въпреки охраната, гражданите на С'ютлам бяха през цялото време на няколко метра от тях. Тъф тичаше със странна скованост, но тя трябваше да признае, че това не му пречеше да развие удивителна скорост. — Е, как се чувстваш?

— Наложих ми се да приложа пълно изстъргване, за да се почистят от плюнките, отправени към мен — заяви Тъф и с достойнство седна на стола. — Ще откриете бира в хладилното отделение под игралната дъска. Ако обичате, обслужете се сама. — Дакс започна да се катери по крака на Тъф, забивайки малките си нокти в новия му, светлосин гащеризон. Тъф се пресегна и с голямата си ръка му помогна да се изкачи. — За в бъдеще — каза той на котката, — ще ме придружаваш във всички случаи, така че да получавам предварително предупреждение за възможното избухване на подобни демонстрации.

— Този път нали имаше проклетото си предупреждение — обади се Толи Мюн, след като си извади бирата. — Ти отричаш и осъждаш нашите вярвания, нашата църква, целият ни проклет живот. Какво очакваш да стане, да те наградят с медал ли?

— Не — отговори Тъф. — Пляскане с ръце и овации ще бъдат напълно достатъчни.

— Предупредила съм те отдавна, Тъф. На С'ютлам не е много популярно да бъдеш анти-живот.

— Отказвам да приема подобен етикет — заяви Тъф. — Винаги съм стоял в защита на живота. Наистина, всекидневно създавам живот в моите цистерни за клониране. Имам лична антипатия към смъртта, не харесвам ентропията и ако бъда поканен да присъствам на взривяването на вселената, ще отхвърля поканата и ще променя плановете си. Въпреки това, Портмастър Мюн, казах това, което трябваше да се каже. Безразборното и неконтролируемо размножаване, проповядвано усърдно от вашата църква и практикувано от мнозинството с'ютламци, с изключение на нулите, е безотговорност и

глупост. Ако то продължава да нараства според проекцията, която ви показва, несъмнено ще доведе до разруха и крах на вашата горда цивилизация.

— Хевиланд Тъф — пророкът на съдбата — въздъхна Толи Мюн. — Хората те предпочитаха като свиреп еколог и любовник.

— Която и планета да посетя, откривам, че героите са застрашени същества и винаги са преследвани от опасности. Вероятно нося много по-голямо естетично удоволствие, когато ораторствам успокоителни лъжи през филтъра на лицевото си окосмяване в мелодраматични видшоута, изпълнени с фалшив оптимизъм и посткоитусно удовлетворение. Това е само симптом за най-големия проблем на С'ютлам. Вашето сляпо предпочитание към нещата, каквито ви се иска да бъдат, а не каквито са в действителност. Време е светът ви да погледне голата истина, била тя в голобрадото ми лице или в изчисленията за очаквания ви в бъдеще масов глад.

Толи Мюн отпи от бирата и се загледа втренчено в него.

— Тъф? Спомняш ли си какво ти казах преди пет години?

— Доколкото си спомням, вие казахте прекалено много неща.

— Накрая — нетърпеливо уточни тя. — Когато реших да ти помогна да избягаш с „Ноев ковчег“, вместо да оставя Жосен Раел да го конфискува. Тогава ти ме попита защо съм го направила и аз ти обясних мотивите си.

— Вие казахте, че властта корумпира, абсолютната власт корумпира абсолютно и че „Ноев ковчег“ вече е корумпирал Първи съветник Жосен Раел и неговите приближени. Също така, че предпочитате аз да остана собственик на кораба, защото съм честен и неподкупен.

Толи Мюн се усмихна с едва доловима, тъжна усмивка.

— Не беше точно така, Тъф. Казах: „Не мисля, че има такова нещо като «неподкупен човек», но ако има, това си ти“.

— Наистина — кимна Тъф и погали Дакс. — Приемам корекцията.

— Но сега ме караш да се замисля, Тъф — продължи Толи Мюн. — Знаеш ли какво направи само преди минути? Току-що събори още едно наше правителство. Крег не може да оцелее. Ти каза пред целия свят, че той е лъжец. Може пък да е честно, не знам, все пак ти го създаде, ти го сваляш. Първите съветници изглежда, че не могат да се

задържат дълго на власт, когато ти се появиш в орбита, нали? Също така, каза на трийсет и няколко си милиарда членове на „Църква за развитието на живота“, че техните дълбоки религиозни вярвания струват колкото цирей на пикочния мехур. Не пропусна да обясниш и че политиката на технократите, които управляват от няколко десетилетия, е напълно погрешна. Ще бъдем късметлии, ако експанзионистите не спечелят следващите избори. Направят ли го, това означава война. Вандийн, Джазбо и другите околни планети няма да позволят С'ютлам да започне нова колонизация. Сигурно ще свалят и мен. Отново. Освен ако не си плюя бързо на проклетите крака, както направих последния път. Вместо да бъда любовница на злодея, сега ще съм сбръчкан стар бюрократ, който обича да послъгва за сексуалните си приключения. На всичкото отгоре спасих и един анти-живот от линчуване. — Тя въздъхна. — Изглежда твърдо си решил да ме оставиш в немилост. Но няма нищо, Тъф. Мога и сама да се погрижа за себе си. Най-важното е, че ти се зае със задачата да диктуваш поведението на четирийсет и няколко милиарда души, без да те е грижа за последствията. Кой те е упълномощил? Кой ти даде правото?

— Защитник съм на каузата, че всеки човек има правото да говори истината.

— А правото да я сподели пред всички репортери и жителите на цяла планета? Откъде идва това право? Няколко милиона от с'ютламците, включително и аз самата, членуват във фракцията на нулите. Ти не каза нищо по-различно от нас. Само успя да го кажеш силно и когато всички те слушаха.

— Това ми е известно. Надеждата ми е, че думите, които изрекох тази вечер, колкото и горчиви да са те, ще имат определено положителен ефект върху с'ютламската политика и общество. Може Крегор Блексън и неговите технократи да схванат истината, че реалното спасение не се крие в „Разцвета на Тъф“ или както вие го нарекохте, чудото с хляба и рибата. Вярвам, че е напълно нормално политика и мнения да се променят. Може и вашата фракция на нулите да триумфира в следващите избори.

Толи Мюн се намръщи.

— Това е дяволски невероятно и ти го знаеш. Но дори и фракцията ни да спечели, изниква въпросът: „Какво ще правим след това?“ Ще имаме ли правото да въведем принудителни мерки за

намаляване на раждаемостта? Чудя се. Е, както и да е, няма значение. Исках да ти кажа само, че нямаш проклет монопол върху истината. И всяка една нула можеше да произнесе същата реч. По дяволите, половината технократи знаят как изглежда счетоводната ни книга. Крег не е глупак. Нито пък нещастния Жосен. Това, което ти позволи да го направиш, е властта, Тъф. Властта и силата на „Ноев ковчег“. Така е с помощта ти за С'ютлам, можеш да я дадеш, но можеш и да я откажеш.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф и премигна. — Не бих искал да споря с вас по този въпрос. Тъжната истина на историята учи, че неблагоприятните маси винаги следват силните, а не мъдрите.

— А ти от кои си, Тъф?

— Аз съм само скромен...

— Да, да — отрязва го Толи Мюн. — Знам това, проклет скромен екологичен инженер. Скромнен екологичен инженер, който се опитва да бъде едновременно и пророк. Скромнен екологичен инженер, който посети С'ютлам само два пъти в живота си, за общо около стотина дни, но въпреки това се чувства достатъчно компетентен, за да сваля правителствата ни, да дискредитира нашата религия и да изнася лекция на четирийсет милиарда непознати колко деца им е позволено да имат. Тъф, хората ми може да са глупави, късогледни или напълно слепи, но те все пак са хора. Не мисля, че одобрявам напълно твоето пристигане тук и опитите ти да промениш всички, съгласно твоите просветителски и нравствени ценности.

— Отричам това обвинение, госпожо. Каквито и да са моите лични стандарти, аз никога не съм смятал да ги натрапвам на С'ютлам. Мога да кажа, че си позволих единствено да осветля и разясня някои истини, а също да предупредя населението за някои мрачни и страшни уравнения, чието решение е само едно — катастрофа и разруха. Те не могат да бъдат променени чрез вярвания, молитви или мелодраматични романи, излъчвани по вашите видмрежи.

— Но нали ти заплатихме... — започна Толи Мюн.

— Недостатъчно — завърши Тъф.

Портмастър Мюн се усмихна, въпреки всичко.

— Ние ти заплатихме за екологично инженерство, Тъф, а не за религиозни и политически поучения, благодаря.

— Винаги, Портмастър Мюн. — Тъф направи куличка от пръстите си. — Екология — каза той. — Вземете предвид тази дума. Обмислете значението ѝ. Една екосистема може да се разглежда и като огромна биологична машина. Ако искаме аналогът да е добър, трябва да кажем, че човечеството е също част от нея. Без съмнение важна част — двигател или електрическа верига, но в никакъв случай някакъв механизъм извън машината, както често някои погрешно смятат. Следователно, когато някой като мен се опита да направи корекции в тази екосистема, той трябва да обърне внимание и на човешките същества, които я населяват.

— Тъф, тръпки ме побиват от теб. Прекалено дълго си бил сам на този проклет кораб.

— Това е ваше мнение, което боя се, не споделям.

— Хората не са пулсаторни пръстени или бласт-тръби, Тъф. Знаеш това много добре.

— Хората са далеч по-сложни и неподатливи от всеки механизъм, бил той механичен, електронен или биохимичен — съгласи се Тъф.

— Нямах това предвид.

— С'ютламците са особено сложни.

Толи Мюн поклати глава.

— Помниш ли какво ти казах, Тъф? Властта корумпира.

— Наистина — Хевиланд Тъф стана от стола си. — Моят престой тук приближава към своя край. Точно в този момент хронодъгата в „Ноев ковчег“ ускорява развитието на организмите, за които говорих. „Базилиск“ и „Мантикора“ са готови за доставка, в случай, че Крегор Блексън или неговият приемник решат да се възползват от предложението ми. Според моите изчисления, след десет дни С'ютлам ще има своите месозверове, джърси-шушулки, оророта и така нататък. Тогава и аз ще мога да продължа пътя си, Портмастър Мюн.

— Отново изоставена от своя любим — сърдито заключи Толи Мюн. — Може би ще мога да изтръгна нещо от това.

Тъф погледна към Дакс.

— Лекомислие, подправено с горчицина. — Той се обърна към нея и премигна. — Вярвам, че предложих много добро екологично обслужване на С'ютлам. Съжалявам за причинените ви лични

страдания и неприятности, които евентуално са донесли думите ми. Моите намерения изобщо не са били такива. Разрешете ми малка компенсация.

Тя рязко вдигна глава и подозрително попита:

— Как мислиш да го направиш, Тъф?

— Незначителен подарък — отговори Хевиланд Тъф. — На борда на „Ноев ковчег“ забелязах с каква обич и привързаност се отнасяхте към котенцата. Смятам, че чувствата ви бяха реципрочни. Искам да ви подаря две от моите котки, в знак на уважението ми...

Толи Мюн изсумтя.

— Нима разчиташ, че те ще ужасят охраната, когато дойдат да ме арестуват? Не, Тъф. Благодаря ти за предложението, направо съм трогната. Но нали знаеш? Паразитите са забранени в паяжината.

— Като Портмастър на С'ютлам, вие имате право да промените съществуващите правила.

— О, как ли не! Ще изглежда чудесно. От една страна анти-живот, от друга — корумпирана. Ще бъде дяволски популярна.

— Сарказъм — Тъф информира Дакс.

— А какво ще стане, когато ме изхвърлят от офиса?

— Имам пълно доверие във възможностите ви да оцелеете в тази политическа буря, особено след като сте се справяли успешно и при по-трудни ситуации.

Толи Мюн дрезгаво се засмя.

— Това е добре за теб, но на мен не ми върши никаква работа.

Хевиланд Тъф остана мълчалив, с напълно безизразно лице. Най-накрая той вдигна пръст.

— Мисля, че намерих решението. Като допълнение към двете котенца, ще ви оставя и космически кораб. Както знаете, имам излишък от тях. Ще държите котките на борда му и те ще бъдат извън юрисдикцията на Порт С'ютлам. Също така ще ви оставя и храна за пет години, така че да не бъдете обвинена в пилеене на ценни калории за изхранването на така наречените паразити. А за да подсилите падналия си обществен рейтинг, предлагам да съобщите на репортерите, че двете котки са заложнички и гарантират моето връщане след пет години.

Лицето на Толи Мюн се изкриви от широка усмивка.

— Това може и да хване вяра, по дяволите. Правиш така, че е трудно да се устои. Казваш и космически кораб, а?

— Наистина.

Тя се ухили.

— Звучиш много убедително. Добре. Кои котки ще ми дадеш?

— Съмнение и Неблагодарност — отговори Хевиланд Тъф.

— Има някакъв скрит смисъл в това, сигурна съм. Но не мисля да го търся. Казваш и храна за пет години?

— Напълно достатъчна до точния ден, когато ще се завърна на С'ютлам, за да платя останалата част от заема си.

Толи Мюн го погледна — неговото издължено, застинало бяло лице. Бледите му ръце, сгънати грижливо над корема. Шапката с козирка, сложена накриво на плешивата му глава. Малкото черно коте, сгушено в скута му. Тя се взира известно време, а после, по някаква неизвестна причина, ръката ѝ потрепери. Бирата се разплиска и потече във вътрешността на ръкава ѝ.

— Ох, радост! — възкликна Толи Мюн. — Тъф и отново Тъф. Не знам как ще го дочакам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.